

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/95/2019
Identifikačné číslo spisu: 8713205784
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8713205784.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ D., bývajúceho v E. a 2/ X. bývajúcej v E., obaja zastúpení Mgr. Štefanom Šalkovským, advokátom, so sídlom vo Svite, Štúrova 101, proti žalovaným 1/ O. (predtým I., bývajúcej v E. a 2/ Okresnému stavebnému bytovému družstvu Poprad, Moyzesova 3368, Poprad, IČO: 36 168 815, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom v Poprade, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, o určenie trvania nájomného vzťahu a o určenie vlastníctva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 13 C 53/2013, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. júna 2018 sp. zn. 3 Co 33/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovia 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. septembra 2017 č. k. 13 C 53/2013-192 žalobu zamietol. Žalobcovia 1/, 2/ žalobou z 29. apríla 2013 žiadali, aby súd určil, že zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu č. XX na 4. poschodí vo vchode XX bytového domu I., na ulici G. v E., postaveného na pozemku reg. C parc. č. XXXX/XX, zapísaného na LV č. XXXX. pre k. ú. E., vedeného Správou katastra Poprad, spolu s podielom na spoločných zariadeniach o veľkosti 7570/577424, je neplatná. Podaním z 18.septembra 2013 žalobcovia navrhli pripustiť zmenu žaloby a žiadali, že žalovaný 2/ je výlučným vlastníkom vyššie uvedeného bytu a tiež to, že žalobcom 1/, 2/ nájomný vzťah k predmetnému bytu trvá. Tiež navrhli rozšíriť okruh strán sporu konania o žalovaného 2/ uznesením č. k. 13 C 53/2013-66 zo 7. októbra 2013 súd pripustil vstup žalovaného 2/ do konania, ako aj pripustil zmenu žaloby. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovení § 710 ods. 1, 3, § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 24 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (účinného od 1. januára 2008), § 29 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 1. júla 2016). Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne. Dňa 18. mája 2006 žalovaný 2/ dal žalobcom 1/, 2/ výpoveď z nájmu bytu, a to podľa § 711 ods. 1 písm. d/ OZ, pretože neuhradili nájomné a úhrady za plnenie poskytované v súvislosti s užívaním bytu za obdobie dlhšie ako 3 mesiace. Žalobcovia 1/, 2/ už v konaní vedenom na

Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 127/2006 žiadali určiť, že ich nájomný vzťah k predmetnému bytu trvá. Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 29. apríla 2008, č. k. 12 C 127/2006-101 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 15. januára 2009, č. k. 7 Co 116/2008-117 bol návrh žalobcov v celom rozsahu zamietnutý a rozsudok nadobudol právoplatnosť 16. marca 2009, žalovaná 1/ dňa 10. februára 2012 požiadala žalovaného 2/, ako vlastníka bytu o pridelenie bytu po neplatičoch na vyriešenie svojej bytovej otázky. Na základe rozhodnutia žalovaného 2/ z 30. augusta 2012 bol žalovanej 1/ pridelený predmetný byt, zároveň 6. septembra 2012 žalovaní 1/, 2/ uzavreli zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu, na základe ktorej vlastníctvo bytu nadobudla žalovaná 1/. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobcom vzniklo právo užívania predmetného bytu na základe zápisnice o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu uzavretej 26. marca 1986, ktorú žalovaný 2/ uzavrel s oboma žalobcami. Manželstvo žalobcov bolo právoplatne rozvedené dňom 8. februára 2006 a keďže právo osobného užívania predmetného bytu na základe vyššie uvedenej dohody vzniklo obom žalobcom, rozvodom manželstva nedošlo k zániku spoločného nájmu bytu. Ku dňu, keď žalovaný 2/ dal žalobcom 1/, 2/ výpoveď z nájmu bytu (18. mája 2006), trval spoločný nájom žalobcov k predmetnému bytu. Z predložených dôkazov nie je sporné, že žalobca 1/ neprevzal osobne výpoveď z nájmu bytu, ale že túto za neho a za seba prevzala žalobkyňa 2/. V zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v skoršom zrušujúcom uznesení (č. l. 122 spisu), súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou, či doručenie výpovede z nájmu bytu adresované žalobcovi 1/ je účinné, keďže ho prevzala žalobkyňa 2/. Žalobcovia v tejto súvislosti poukázali na protichodný záujem vyplývajúci z toho, že v čase doručovania výpovede už boli rozvedení, ktorá skutočnosť v konaní bola preukázaná. Podľa názoru súdu však samotná okolnosť, že v tom čase už žalobcovia boli rozvedení neznamená, žeby museli mať na veci protichodný záujem. Rozvodom manželstva nedošlo k zániku spoločného nájmu bytu a v predmetnom byte aj po rozvode manželstva obaja žalobcovia bývali, a preto obaja mali naďalej záujem na tom, aby nedošlo k zániku nájmu bytu. Súd konštatoval, že na výpovedi nájmu bytu mali žalobcovia spoločný záujem, a preto ak pri doručení výpovede z nájmu bytu došlo k prevzatíu tejto písomnosti len žalobkyňou 2/, nemožno konštatovať, že by išlo o osobu, ktorá mala na veci protichodný záujem. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcom 1/, 2/ výpoveď z nájmu bytu bola doručená dňom 19. mája 2006. V súlade s ustanovením § 711 ods. 6 OZ, žalobcovia 1/, 2/ mohli uplatniť neplatnosť výpovede na súde do 3 mesiacov od uvedeného dňa, čo však neurobili. Žalobu podali na súde v konaní 12 C 127/2006 až dňom 9. októbra 2006, a preto z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty bola žaloba právoplatne zamietnutá. Keďže táto lehota má prekluzívny charakter, uplynutím výpovednej doby došlo k zániku nájmu bytu, a preto žaloba o určenie, že nájomný vzťah žalobcov 1/, 2/ k predmetnému bytu trvá je nedôvodná. Vo vzťahu k žalobnému návrhu, ktorým žalobcovia 1/, 2/ žiadali určiť, že žalovaný 2/ je výlučným vlastníkom predmetného bytu, súd uzavrel, že žalobcovia 1/, 2/ nepreukázali naliehavý právny záujem na tomto určení. Naliehavý právny záujem žalobcovia 1/, 2/ by mohli mať iba v prípade, ak by boli úspešní vo veci určenia existencie nájomného vzťahu, pretože v takom prípade by žalovaný 2/ nemohol previesť vlastníctvo k predmetnému bytu na tretiu osobu, ale v súlade s ustanovením § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. by vlastnícke právo k predmetnému bytu mohlo byť prevedené iba na nájomcov bytu, čo by spôsobovalo neplatnosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu, a preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. júna 2018 sp. zn. 3 Co 33/2018 odvolaním napadnutý rozsudok prvým výrokom zmenil tak, že určil, že žalobcom 1/, 2/ nájomný vzťah k bytu č. XX na 4. poschodí vo vchode XX, bytového domu I., s. p. XXXX na ulici G. v E. s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 7570/577424, trvá. Druhým výrokom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil, že žalovaný 2/ je výlučným vlastníkom bytu č. XX na 4. poschodí vo vchode XX, bytového domu I., s. p. XXXX na ulici G. v E. postaveného na pozemku reg. C parcely č. XXXX/XX, zapísanom na LV č. XXXX, k. ú. E. vedenom Správou katastra Poprad spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 7570/577424. Odvolací súd vychádzajúc najmä z ustanovení § 703 ods. 1 OZ, § 710 ods. 1 OZ, § 710 ods. 3 OZ, § 711 ods. 1 písm. d/ OZ, § 711 ods. 6 veta prvá OZ, ako aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 137/2003, 2 Cdo 17/2005, 5 Cdo 211/2008, svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobcovia 1/, 2/ boli spoločnými nájomcami predmetného bytu, manželstvo žalobcov bolo právoplatne rozvedené

dňa 8. januára 2006 (rozsudok Okresného súdu Poprad z 5. januára 2006, č. k. 9 C 249/2005-10). Rozvodom manželstva u žalobcov nedošlo k zániku spoločného nájmu bytu, lebo k zániku mohlo dôjsť iba na základe dohody spoločnými nájomcami, ktorá neexistuje alebo rozhodnutím súdu, ktoré tiež neexistuje. V preskúmvanej veci nebolo sporné, že žalobca 1/ doporučenú zásielku osobne neprevzal (výpoveď z nájmu bytu), ale že túto prevzala žalobkyňa 2/ dňa 19. mája 2006, teda v čase, keď už manželstvo žalobcov bolo právoplatne rozvedené. Aj keď v čase doručovania výpovede žalobcovia už boli právoplatne rozvedení, podľa názoru súdu prvej inštancie uvedené neznamená, žeby museli mať na veci protichodný záujem. Tomuto svedčí skutočnosť, že po tom, čo žalobkyňa 2/ prevzala výpoveď z nájmu bytu aj za žalobcu 1/, spoločne riešili situáciu na Okresnom stavebnom bytovom družstve v Poprade a tiež spoločne podávali aj žalobu na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 C 127/2006, ktorou žiadali určiť, že ich nájomný vzťah k predmetnému bytu trvá, pričom žaloba bola v celom rozsahu právoplatným rozsudkom zamietnutá. S týmto konštatovaním súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňoval. V preskúmvanej veci bolo rozhodujúce posúdenie otázky, či výpoveď z nájmu bytu prenajímateľa - žalovaného 2/ ako jednostranný, adresný, hmotnoprávny úkon voči nájomcom smerujúci k ukončeniu nájmu bytu bol spôsobilý vyvolať účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája. Preto, pokiaľ má mať výpoveď za následok zánik spoločného nájmu bytu, musí byť výpoveď daná obom žalobcom a musí im byť aj doručená, lebo inak nemôže vyvolať účinky zániku daného vzťahu. Niet akýchkoľvek pochybností, že výpoveď z nájmu bytu z 18. mája 2006 bola doručovaná obom žalobcom do vlastných rúk. Táto skutková okolnosť vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 C 127/2006, ktorý spis ako dôkaz bol súdom prvej inštancie oboznámený, na pojednávaní dňa 11. februára 2014 (č. l. 77 spisu). Okrem tohto na pojednávaní dňa 9. septembra 2015 boli súdu predložené originály zásielok výpovede z nájmu bytu žalobcom od žalovaného 2/ z 18. mája 2006 (č. l. 149 spisu). Z obálok týchto zásielok bolo nepochybne preukázané, že tieto boli doručované obom žalobcom do vlastných rúk. Žalobca 1/ sa v konaní bránil tým, že v čase doručovania výpovede sa v mieste bydliska nezdržoval, nakoľko v tom čase pracoval v Českej republike. Uvedenú skutočnosť na pojednávaní dňa 9. septembra 2015 potvrdila i žalobkyňa 2/, ktorá uviedla, že v čase doručovania výpovede žalobca 1/ chodieval pracovať na „týždňovky“ a doma sa zdržiaval len cez víkend (č. l. 149 spisu). Na pojednávaní konanom dňa 3. novembra 2015 žalobca predložil súdu dôkaz - faktúru č. 6/2006 z 20. decembra 2006 (č. l. 157 spisu). Z uvedeného dôkazu vyplýva, že žalobca 1/ predmetnou faktúrou fakturoval spoločnosti ROAL PP, s. r. o., Poprad - Matejovce za vykonané elektroinštalačné práce v objekte Interspar České Budějovice, Česká republika v období od 1. mája 2006 do 31. mája 2006. Keďže k predloženému dôkazu žalobca tvrdil, že v máji 2006, t. j. v čase doručovania výpovede pracoval mimo svojho bydliska (od mája 2006 do septembra 2006) v Českej republike (č. l. 157 spisu), je dôvodné vykonané dôkazy vyhodnotiť tak, že sa žalobca 1/ v čase doručovania výpovede v mieste bydliska nezdržoval. Za stavu, ak sa žalobca 1/ v mieste bydliska v čase doručovania výpovede z nájmu bytu nezdržoval, pretože pracovne sa zdržiaval mimo svojho bydliska v Českej republike a do bydliska sa každodenne nevracal, nemožno pokladať zásielku - výpoveď z nájmu bytu za doručенú náhradným spôsobom, t. j. spájať s ňou stanovené hmotnoprávne účinky (§ 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“ účinného v čase doručovania). Je potrebné zdôrazniť, že aj ak podľa § 711 ods. 6 veta prvá OZ, neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do 3 mesiacov odo dňa doručenia výpovede, je potrebné predpokladať, že výpoveď z nájmu bytu ako jednostranný právny úkon prenajímateľa, musí existovať a musí byť nájomcovi bytu doručená. Ak výpoveď z nájmu bytu nebola doručená druhému nájomcovi (žalobcovi 1/), potom aplikácia ustanovenia § 711 ods. 6 OZ, nemôže prichádzať do úvahy a nájomca sa na súde ani nemôže domáhať neplatnosti výpovede z nájmu bytu, ktorá mu nebola doručená. List žalovaného 2/ označený ako výpoveď z nájmu bytu, doručený prenajímateľom len žalobkyňi 2/, nebol spôsobilý vyvolať u oboch žalobcov zánik spoločného nájmu bytu, ako rozhodujúcej otázky z hľadiska dôvodnosti žaloby o platnosť, resp. neplatnosť výpovede, pretože nenastali jej právne následky. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vyjadril aj k ďalšej námietke, a síce tak, že pokiaľ žalovaní v konaní namietali, že rozhodovaniu o určenie existencie nájomného vzťahu bráni prekážka rozhodnutej veci (res iudicata), v konaní Okresného súdu Poprad 12 C 127/2006, k tomuto odvolací súd uvádza, že o prekážku rozhodnutej veci ide vtedy, ak o tej istej veci už súd právoplatne rozhodol. Odvolací súd je toho názoru, že žaloba žalobcov v konaní 12 C 127/2006 o určenie existencie nájomného vzťahu nie je skutkovo totožná so žalobou v predmetnom konaní. Kým v konaní 12 C 127/2006 bola žaloba o určenie, že nájomný vzťah trvá zamietnutá z dôvodu preklúzie (súd

vyhodnotil, že žalobcovia podali žalobu na súde až po uplynutí prekluzívnej lehoty, keď došlo k zániku práva), v predmetnom konaní sa vychádza zo skutkového stavu, že zánik spoločného nájmu bytu nemôže nastať, lebo výpoveď z nájmu bytu prenajímateľ - žalovaný 2/, nedoručil nájomcovi - žalobcovi 1/.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný 2/ podal dovolanie, ktoré odôvodnil podľa ustanovenia § 420 písm. d/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko mal za to, že v tej istej veci už bolo raz právoplatne rozhodnuté.

4. Žalobcovia 1/, 2/ navrhli dovolanie zamietnuť.

5. Žalovaná 1/ sa vyjadrila tak, že v plnom rozsahu súhlasí s podaným dovolaním zo strany žalovaného 2/.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 217/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 179/2017, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 145/2018, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Ďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní

uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

12. V danom prípade žalovaný 2/ v dovolaní namieta dôvod § 420 písm. d/ CSP, že v predmetnej veci sa už právoplatne rozhodlo, a teda ide o res iudicata. Dovolateľ bol toho názoru, že vada napadnutého rozsudku spočíva v tom, že rozsudok Okresného súdu v Poprade sp. zn. 12 C 127/2006 z 29. apríla 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 116/2008 z 15. januára 2009 je práve tým rozhodnutím, ktoré vo vzťahu k žalovanému 2/ predstavuje prekážku rozhodutej veci, nakoľko už v tomto rozhodoval súd prvej inštancie o tom, či nájomný vzťah trvá, alebo nie. Podľa názoru dovolateľa neobstojí názor odvolacieho súdu, že v predmetnom konaní (sp. zn. 13 C 53/2013 v spojení so sp. zn. 3 Co 33/2018) sa rieši iný skutkový stav ako sa riešil v predchádzajúcom konaní sp. zn. 12 C 127/2006 v spojení so sp. zn. 7 Co 116/2008, nakoľko podľa odvolacieho súdu nejde o res iudicata. Dovolateľ je však toho názoru, že nie je možné prelamovať skoršie, právoplatné rozhodnutia (12 C 127/2006). Žiadal podľa ustanovenia § 449 ods. 1 CSP rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 33/2018 zo 7. júna 2018 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

13. K uvedenému dovolací súd uvádza nasledovné. V tomto smere už odvolací súd vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí správne uviedol, že žaloba žalobcov 1/, 2/ v konaní 12 C 127/2006 o určenie existencie nájomného vzťahu, nie je skutkovo totožná so žalobou v predmetnom konaní. Adekvátnym spôsobom ďalej vysvetlil, že kým v konaní 12 C 127/2006 bola žaloba o určenie, že nájomný vzťah trvá zamietnutá z dôvodu preklúzie (súd vyhodnotil, že žalobcovia 1/, 2/ podali žalobu na súd až po uplynutí prekluzívnej lehoty), tak v predmetnom konaní sa vychádzalo zo skutkového stavu, že zánik spoločného nájmu nemôže nastať, lebo výpoveď z nájmu bytu prenajímateľ (žalovaný 2/), nedoručil nájomcovi (žalobcovi 1/), tak ako to bolo už vyššie vysvetlené. Z uvedeného logicky vychádza, že nemôže ísť o prekážku veci rozhodutej, keďže v prvom konaní (12 C 127/2006) súd prvej inštancie žalobu zamietol len z dôvodu, že táto žaloba bola podaná po uplynutí lehoty na to určenej, čiže oneskorene, čo znamená, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby záväzne posúdil existenciu, resp. neexistenciu právneho vzťahu. K vyššie uvedenému dovolací súd podporne uvádza Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2003 sp. zn. 2 Cdo 105/2003, v ktorom sa ustálilo, že: „O prekážku veci rozsúdenej podľa § 159 ods. 3 O.s.p. nejde, ak predchádzajúcim rozsudkom bola určujúca žaloba zamietnutá bez toho, aby súd záväzne posúdil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. O takýto prípad nejde ani vtedy, ak predchádzajúcim rozsudkom bola žaloba zamietnutá iba z dôvodu, že žalobcovia sa pôvodnou žalobou domáhali určenia spoluvlastníctva k nehnuteľnosti v iných podieloch, než ktoré im v skutočnosti patria.“

14. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného 2/ proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné, nakoľko sa v dovolacom konaní nepotvrdila existencia žalovaným 2/ namietanej procesnej vady (§ 420 písm. d/ CSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného 2/ ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

15. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.